

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku Z. Ł. i M. Ł.
przy uczestnictwie J. P., M. K. i A. S.
o zasiedzenie służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawczyni Z. Ł. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej uczestników postępowania dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista ma być

wadliwość wykładni i zastosowania art. 292 k.c. przez przyjęcie, że w tej sprawie istniały trwałe i widoczne urządzenia, pozwalające na stwierdzenie nabycia służebności przez zasiedzenie. Skarżący argumentował, że samo oznaczenie wjazdu na nieruchomości, bez precyzyjnego oznaczenia całego szlaku drogowego, nie pozwala na nabycie służebności przez zasiedzenie. Niewątpliwie wskazany problem oceny trwałości urządzeń pozwalających na nabycie nieruchomości przez zasiedzenie może budzić kontrowersje. Każdorazowo jednak wymaga on oceny na tle całokształtu konkretnej sprawy. W tej sprawie w uzasadnieniu Sądu II instancji wskazano nie tylko okoliczność przygotowania wjazdu na nieruchomości, lecz również jej odgrodzenie żywopłotem oraz regulowanie zasad parkowania na nieruchomości. Kwestia oceny, czy spełnione są przesłanki trwałego urządzenia pozwalającego na nabycie służebności przez zasiedzenie mogłaby być zatem zarzutem kasacyjnym. Niewątpliwie przyjętej wykładni i zastosowania w tej sprawie przez Sąd art. 292 k.c. nie można uznać za oczywiście nieprawidłowe. Natomiast wskazywane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania dotyczy relacji art. 292 i art. 285 k.c., a więc postępowań w przedmiocie stwierdzenia nabycia służebności przez zasiedzenie oraz ustanowienia służebności. Kwestia ta nie budzi jednak wątpliwości. Jest jasne, że są to zupełnie inne postępowania, jest zatem oczywiste, że przesłanki uwzględnianie przez sąd w obu postępowaniach mogą i powinny być rozłączne. Skarżący nie wskazał żadnych wypowiedzi w doktrynie ani w judykaturze, które uzasadniałyby podjęcie szerszego wyводу w tej oczywistej kwestii przez Sąd Najwyższy, a zaproponowane przezeń stanowisko jest wyłącznie jego subiektywną oceną, prowadzącą zresztą do niedopuszczalnego zamazywania różnic między tymi postępowaniami.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.